

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת מקץ

נאטא

מלך דינה וישועה באהלי צדיקים

בחרדת קודש וביראה עילאה
נשגד ברכת מזל טוב קמיה מלבא
הוד כ"ק מוזן אדמו"ר שליט"א

לדגל שמחת החלאקה לנכדו
הילד לוי יצחק נ"י

בן לחתנו

הרב רבי מנחם מנדל פדנקל שליט"א
זברכותינו מאליפות שיהווה רבינו שליט"א
רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח
בבריות גופא ונהורא מעליא ובקרוב נשמע
פעמי רגלי מבשר ציון בביאת גוא"צ ובבנין
בית המקדש אמון

מערכת 'דברות קודש' באסטאן

©

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת וישב תשפ"ב

קידושא רבא בצפרא דשבתא

עליה לתורה לחתן הבר מצוה כמר אליהו מתתיהו נ"ו
 בן ידידנו הרה"ח רבי פינחס דוד פיין הי"ו

שכר אף בהאי עלמא, כי כל מה שמוסיף האדם משלו על המצווה גופא, על זה מקבל שכר בעולם הזה. והנה קדושה היא לשון הזמנה כמ"ש תוס' (שם ב: בא"ד ד"ה דאסר לה אכ"ע כהקדש) ופשטא דמילתא מקודשת לי מיוחדת לי ומזומנת לי. וזה 'ואיש את קדשיו' , פירש הכנותיו למצוה אשר מוסיף מדיליה, 'לו יהיו', על זה יהיה לו שכר בהאי עלמא.

בתב הרוקח, שכל הפסוקים בפרשה זו, מתחילים באות ו' חוץ משמונה פסוקים שהם כנגד ברית מילה שניתנה לשמונה. כל הפרשה כולה היא 'ווי' היינו לשון של צער ויגון 'ווי לי', כי ווי היה במכירת יוסף, ווי היה במיתת אשת יהודה, ווי היה בפטירת ער, ווי היה בפטירת אונן , ווי היה באשת פוטיפר, ווי היה ליוסף

בשבוע הבעל"ט (ביום רביעי כ"ז כסלו) יחול יומא דהילולא קדישא של הרה"ק בעל הבאר מים חיים זי"ע. סיפר האדמו"ר רבי נפתלי מבאבוב זצ"ל, שהנה הבאר מים חיים היה פה מפיק מרגליות, ופעם היה אצל רבו הקדוש החוזה מלובלין זי"ע והיה זה בפרשת נשא, וכיבדו הרבי מלובלין לומר דברי תורה. אמר הבאר מים חיים, הלא יודע אני דרכו של הרבי, שאף שמכבד לאורח לומר דבר תורה, ניחא לו ביותר שימנע מלומר, אמר לו הרבי מלובלין, אמת הדבר, אבל מכם אני רוצה לשמוע באמת.

פתח הבאר מים חיים בפסוק (במדבר ה י) ואיש את קדשיו לו יהיו, וכיאר דאף דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא (קדושין לט:), אמנם על ריבוי ההכנות להמצוה שעושה האדם גותנין

בבית הסוהר, ווי היה לפרסי פרעה, וכן על זה הדרך.

ונראה לומר ביאורו, כי פרשה זו מיירי על השתלשלות של התחלת הגלות, והעצה להינצל מגלות, הוא ע"י האות ו' שמרמו על ו' שמוסיף^א, שע"י שמוסיפים מחול על הקודש, ועושים הכנה ראויה לכל המצוות, זוכים להינצל מכל הפגעים רעים של הגלות.

וזהו מה שכתב רש"י (בראשית לו ב) ביקש יעקב לישב בשלוה, קפץ עליו רוגזו של יוסף, שיעקב ביקש לישב בשלוה בימי הגלות, אבל קפץ עליו רוגזו של יוסף, שהבין שהקיום של כלל ישראל בגלות הוא ע"י שמקיימים המצוות באופן של מוסיף והולך כדאמרן, ולזה מרמו יוסף שהוא ענין שמוסיף.

על פי הצעה זו יתבאר דברי חז"ל המובאים ברש"י (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקוב^ב. שבחמשה מקומות נכתב יעקוב מלא, ובחמשה מקומות נכתב אליהו חסר ו', שיעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון

שיבוא ויבשר גאולת בניו. ולפי מה שאמרנו שפיר מובן מדוע לקח יעקב דוקא האות ו' של אליהו, יען שקיומו של כלל ישראל בגלות הוא ע"י האות ו' כדאמרן.

ברוך ה' שמתקיים בשבת קודש זה שמחת בר מצוה, והנה שמו של הבחור הבר מצוה הוא אליהו מתתיהו, ואמרנו שיעקב לקח האות ו' משמו של אליהו כמשכון, שקיומו של כלל ישראל בגלות הוא ע"י האות ו' המרמו על הענין של מוסף והולך. על ידי שאנו מוסיפים על המצוות ומכינים עצמנו לכל מצוה ומצוה כראוי וכיאות.

בחור בר מצוה שקיבל על עצמו עול המצוות בשבוע הזה צריך לדעת, שכל קיומנו הוא ע"י האות ו' המרמו על הענין של מוסף והולך, לקיים המצוות באופן של מוסיף והולך, עם הכנה ראויה. וגם השם של מתתיהו, מרמו על היום טוב של חנוכה, שאנו פוסקים בבית הלל שצריכים לקיים המצוה בענין של מוסיף והולך, ואת זה צריך הבחור

א. שבכל מקום שנאמר ו' בא להוסיף (ראה רש"י פרשת ואלה המשפטים' (שמות כ"א) בשם המדרש).

ב. ויעקוב כתיב מלא עם ו'

לראות ממנו ומכל יוצ"ח מלוא חפניים נחת דקדושה, ויזכו הסבים וכל המשפחות לראות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח, ונזכה כולנו לקיים המצוות באופן של מוסף והולך ולראות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח, עדי נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

הבר מצוה לדעת שלעולם יהיה מוסף והולך בעבודת ה' ובלמוד התורה. יעזור השי"ת שיוזכה הבחור הבר מצוה אליהו מתתיהו לקיים המצוות באופן של מוסף והולך, ושיגדל בתורה וחסידות עם יראת שמים מהורה, ושיוזכה רבי פינחס דוד

דעו דרעוין

כי היסורים אינם רק כל זמן הצירוף מהאזותיות הראשונות היינו 'תחילתם', אבל כשהצירוף מהאזותיות השניות כבר נמתקו הדינים, ומתחילה השלוח, ולכן יעקב כאשר בא לאזותיות השניות אזותיות 'ו-י-ש-ב' כבר נמתקו הדינים, וזהו 'וסופן שלוח'.

ונראה לומר שיעקב אבינו בכל צרה שבאה אצלו לא בא לידי פחד ובהלה, אלא קיבל הצרה מתוך ישוב הדעת אמונה בהשי"ת, דהיינו שלא הסתכל על הצרה כמו שנראה לעינים, אלא ירד לעומקן של דברים, דהיינו לאות השני, ועל ידי כן הבין האריך צריך להיות אופן ההתמודדות עם הצרה, ובוה נתיישבה דעתו, ולזה אומר

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען (בראשית לו א). וברש"י (שם פסוק ב) ביקש יעקב לישב בשלוח, קפץ עליו רוגזו של יוסף.

מובא בשם זקני הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע שהאזותיות 'וישב' הם האזותיות השניים של צרותיו של יעקב אבינו, כי האות ו' שבתוכת וישב הוא האות השני של 'וסף', והאות י' הוא האות השני של 'דינה', והאות ש' הוא האות השני של 'עשו', והאות ב' הוא האות השני של 'לבן', ואלו היו הצרות שעבר יעקב אבינו כידוע.

והענין כי צדיקים תחלתם יסורים וסופן שלוח (בראשית רבה ס"ו),

התורה הק' על יעקב ו'ישב', מלשון ישוב הדעת.

אמרו חז"ל ביקש יעקב לישב בשלוח, קפץ עליו רוגזו של יוסף, ופירושו על פי פשוטו, שיעקב רצה להיות בשלוח, וקפץ עליו רוגזו של יוסף, היינו שקפץ עליו כל הצרה של מכירת יוסף, שמנע ממנו לישב בשלוח.

אך יש לפרשו על פי דרכנו, שיעקב אבינו התנהג באופן של ישוב הדעת כדי להיות דוגמא שממנו יראו ויעשו, כי ידע שיוסף יצטרך להתמודד עם נסיונות, ולכן לימד אותו שדרכי התמודדות עם כגון דא הוא באופן של ישוב הדעת.

ולבן בנסיון של יוסף כתב רש"י (שם לט יא) שנראית לו דמות דיוקנו של אביו, שיוסף התמודד עם הנסיון באופן שלמדו אביו, דהיינו להתמודד באופן של ישוב הדעת, שדרכו של היצר להכניס את האדם לבהלה, ועל ידי כן הוא יכול להכשיל את האדם בעבירה, וכשהאדם מתמודד מתוך ישוב הדעת, ויורד לתוך עומק הדברים, אזי הוא מתחיל לחשוב מה יהיה התוצאה של מעשה זו, ועל ידי כן ינצל מהנסיון.

ענין זה של הסתכלות על כל דבר מתוך התבוננות וחשיבה, ולרדת לעומקן של דברים 'אזי הדרך פון א איד' (היא דרכו של יהודי), משא"כ אצל הגוים שאינם יורדים לעומקן של דברים.

ודבר זו אנו רואים אצל שר המשקים, והוא על פי מה שאמר הרה"ק השר שלום מבעלזא זיע"א, דהמעם שפתר יוסף לשר המשקים את חלומו לטוב, משא"כ לשר האופים, הוא מפני שבחלום של שר המשקים היה מרומז טובות על יוסף.

ואמר הרה"ק מבעלזא עוד שהיכן מרומז יוסף בחלומו של שר המשקים, לזה אמר דאיתא בספרים כי 'כוס' הוא מדתו של יוסף, ואמר הרמז לזה כי מילוי אותיות 'כוס' הוא יוס"ף, כי מילוי כ"ף הוא אות פ', ומילוי של אות וי"ו הוא אותיות י"ו מיוסף, ומילוי אות סמ"ך של כוס הוא אותיות מ"כ גימטריא ס' של יוס"ף, הרי שבמילוי כו"ס הוא אותיות יוס"ף.

וזה שנאמר בחלומו (שם מ יא) ואתן את הכוס על כף פרעה, את הכוס' דווקא, את אותיות הנטפלות לכוס, שהם האותיות המילוי של 'כוס'

וידע שלא הכל שדברו עליו היה אמת, ומן הסתם גם אצל יוסף הוא כך. אלא ששר המשקים לא התבונן ולא ירד לעומקן של דברים, ולכן לא זכר את יוסף, וישכחהו.

בהתקרב עלינו ימי החנוכה, צריכים לדעת שמצות הדלקת נר חנוכה, הוא לא רק מצוה להדליק הנרות גרידא, אלא המצוה הוא להתבונן מה תכלית הדלקת נרות אלו, שחכמנו ז"ל קבעו כן לפרסם ענין הנס של חנוכה.

והנה מיסב פה עמנו הבחור הבר מצוה אליהו מתתיהו פיין נ"ו, בחור בר מצוה נהיה בר חיובא לקיים מצות כשהוא נהיה גדול ובר דעת, שאנו צריכים לדעת לקיים המצוות מתוך התבוננות בעומק כוונת המצוה.

יעזור השי"ת שנוכה להתבונן ולרדת לעומקן של דברים עם חשיבה על כל מה שמתרחש איתנו במשך ימי חיינו, עדי נוכה לביאת גוא"צ בכ"א.

שהם אותיות 'יום'ף' כדאמרן. אבל שר המשקים היה רשע ולא רצה להזכירו אח"כ לטובה, לכן נאמר אח"כ בפסוק (כא) ויתן הכוס על כף פרעה, ולא נאמר ויתן את הכוס, שרומז לאותיות יוסף הנטפלות לכוס כדאמרן, כי לא רצה להזכירו לטובה.

וזה שאמר (שם פסוק כג) ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו. רצה לומר שלא רצה לזכור תיבת 'את' שרומז ליוסף כדאמרן, וזה שאמר 'את יוסף', רצה לומר תיבת 'את' שרומז ליוסף. הרי ששר המשקים לא היה יכול להעמיק ולהבין מה עומד תחת תיבת 'כוס'.

דהנה באמת היה מצופה משר המשקים אחרי שהוא בעצמו ישב בבית האסורים שיבין על מה שחשדו ליוסף, שאין זה כמו שמדברים בשוק, וכמו שמואב ברש"י (שם פסוק א) שהרגילה אותה ארורה את הצדיק בפי כולם לדבר בו בגנותו. א. בהכירו את יוסף, ב. ממה שהוא בעצמו עבר,

ניצוצי אודה מתוך סעודת מלוח מלכה

שמחת השבע ברכות לחתן הר"ר צבי הירש לייב הי"ו
בן ידידינו הרה"ג רבי פינחס אשר שליט"א מגיד שיעור בבית מדרשינו

ראינו שהקב"ה עשה אותם ועזר להם, אולם איך יחשב וימנה בהדייהו 'מי מחכה לגלויות שיהיו לשם ולתהלה', 'מי מחכה לסוכת דוד הנופלת שיקימנה הקב"ה', הלא כל מי שבשם ישראל מכונה ומאמין הוא בתורה, יודע בכיורוד בלי ספק שיגאלנו בקרוב, ויעזור לנו השי"ת ויקום את בית המקדש סוכת דוד הנופלת, וא"כ מה מצא למנות זה בתוך כל השאר.

ואמר הרה"ק מהר"י מבעלזא ז"ע ליישב דברי המדרש, דהנה אנחנו רואים כעת בגלותנו שלולי רחמי ה' וחסדיו, שיעזור לנו כל הזמן מעין אותם הישועות הקודמים, וכן מעין אותם ישועות שיעשה בעתיד בעת שיעזור לנו בקרוב, לא היה אפשרות להיות לנו קיום בגלות, רק שהשי"ת עוזר לנו בכל עת ובכל שעה, ובכל דור ודור ממשיך מעין אותם גאולות וישועות שיעזור לנו בקרוב.

וזה מה שנאמר (תהלים קלו כג-כד) שבשפלנו זכר לנו וגו'. ויפרקנו מצרינו כי לעולם חסדו. ובפשמות

בתיב בפרשתן ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו (בראשית מ כג). איתא במדרש (בר"ר פח ז) שר המשקים שכחך ואני לא אשכחך. מי היה מחכה לאברהם ושרה שהיו זקנים שיוולד להם בן, מי מחכה ליעקב שעבר במקלו הירדן שיפריץ ויעשיר, מי היה מחכה ליוסף שעברו עליו כל הצרות האלו שיהיה מלך, מי היה מחכה למשה שהשלך ליאור שיהיה כמו שנהיה, מי מחכה לרות שהיתה גרה שחזרה למלכות ישראל, מי מחכה לדוד שיהיה מלך עד סוף הדורות, מי מחכה ליהויכין שיצא מבית האסורים, מי מחכה לחנניה מישאל ועזריה שיצאו מתוך האש, מי מחכה לישראל בימי המן שיצילם הקדוש ברוך הוא, מי מחכה לגלויות שיהיו לשם ולתהלה, מי מחכה לסוכת דוד הנופלת שיקימנה הקב"ה, שנאמר (עמוס ט יא) ביום ההוא אקים את סכת דוד.

הנה דברי המדרש צריכים ביאור, שהרי המדרש מונה וחושב כל אותם דברים שנראים רחוקים להתקיים עד שקשה להאמין בהם שיהיו, ומ"מ

הכוונה הוא, שזוכר לפרוק אותנו מצרינו, ולפי האמור אמר הרה"ק מהר"י מבעלזא שהכוונה, שגם בעת אשר אנו בשפלנו, זכר לנו, הוא זוכר אותנו להיות לנו לעזר מעט ולחזק עצמנו מאת שונאנו. וכן מצינו אצל יוסף, שגם בהיותו בשפלות המצב, לא עזב הקב"ה את חסדו ממנו, והן כשהיה בבית אדוניו, והן כשהיה בבית האסורים, נאמר (בראשית לט ב, שם מ) ויהי ה' את יוסף.

ובזה מיישב הרה"ק מבעלזא כוונת המדרש, שחושב כל אלו שהיה להם כן, שגם בשפלות מצבם, עזר להם הקב"ה מעין העתיד, כדי שיוכלו להתקיים. כמו כן 'מי מחכה לגליות שיהיו לשם ולתהלה', היינו שגם בגלות ימשך מעין מה שיהיה לעתיד לשם ולתהלה.

ושמעתי פעם ביאור על מה שאנו אומרים בתפילת רבון כל העולמים ליל שבת קודש, שתרחמני עוד בגלותי לגאלני, שהכוונה שהשי"ת מרחם עלינו בגלותינו, מעין אותם ישועות שיעשה בעתיד כשיגאל אותנו בקרוב.

מובא בשמו של זקני הרה"ק רבי משה מלעלוב זי"ע, שביאור

החילוק בין ברכה ובין הצלחה, ברכה היא שלא על פי דרך הטבע, והצלחה היא על פי דרך הטבע. ואמר בשם חמיו הרה"ק היהודי הקדוש מפשיסחא זי"ע, שבחוץ לארץ יכול לחול רק הצלחה ולא ברכה, ובארץ ישראל יוכל לחול גם ברכה, כמאמר הכתוב (תהלים קלד ג) יברכך ה' מציון וגו'. ואמר שאביו הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע, הוסיף על דברי היהודי הקדוש, דגם בחוץ לארץ יכול ג"כ לחול ברכה, היינו אם האדם מקדש עצמו וממשיך עליו קדושת ארץ ישראל בבחינת קדושה שלא במקומה, אזי יוחל הברכה אפילו בחוץ לארץ.

ואמר רבי משה מלעלוב שאני כננס לגבי הענק ודברי אביו מדויקים בפסוקים בפרשתנו, (שם פסוקים ב-ה) ויוסף הורד מצרימה וגו'. ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי. וירא אדניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו. ויפקדו על ביתו וכל יש לו נתן בידו. ויהי מאז הפקיד אותו בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה.

ולבאורה פתח בהצלחה וסיים בברכה, אך לפי דברי

ולהמשיך עלינו קדושת ארץ ישראל בבחינת קדושה שלא במקומה, ועל ידי זה להמשיך על עצמנו ברכת ה'.

החתן צריך לדעת שהוא צריך להמשיך מימים אלו ימי השבע ברכות לכל החיים, והוא יכול להמשיך מימים אלו ברכה לכל ימי חייו.

יעזור השי"ת שיזכה החתן והכלה להקים בית נאמן בישראל, שהזיווג יעלה יפה, ויזכה רבי פינחס משה ומחותנו וכל המשפחה לראות מלוא חפניים נחת ותענוג דקדושה, ואי אפשר שלא להזכיר את סביו של החתן ידידי רבי ישראל מרדכי אשר ז"ל, שהנני בטוח שהוא נמצא איתנו היום בשמחה, כמו שמוכא בזוהר הק' שהנשמות מניעים מוגן עדן להשתתף בשמחת צאצאיהם. ואני בטוח שהוא שמח להיות כאן אצלינו במלוא מלכה. הוא היה המספר של 'החסדישע מעשה' בסעודת מלוא מלכה אצל כ"ק אאזמו"ר זי"ע, והיה מקפיד לאכול מלוא מלכה בכל שבוע, ובזמנים שזקני ז"ל לא היה כאן בארץ ישראל היה עורך מלוא מלכה בביתו. ויהי רצון שמשמחה זו יושפע השפעות טובות ורחמים וחסדים עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

אביו רבי דוד מלעלוב, נכון מאוד ומדויק הישב בפסוקים, כי מתחילה מחמת יוסף היה שורה הצלחה בנכסי אדוניו, כי היה בחוץ לארץ ובבית אדוניו המצרי ואין יכולת לשרות הברכה, וכשראה אדוניו 'כי ה' אתו וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו', תמה בעצמו מדוע לאיש קדוש כזה, אין ביכולת לשרות הברכה במעשה ידיו, והבין שהמניעה הוא ממנו, מחמת שהנכסים הם שלו, ובבית המצרי אין אפשרות לחול הברכה וכדאמרן, מה עשה מיד 'ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו', בכדי שיהיו כולם של יוסף הצדיק, ואז יוסף קידש עצמו והמשיך עליו קדושת ארץ ישראל, כי היה הכל כמו שלו, ותיכף התחיל הברכה לחול במעשה ידיו ובנכסיו. וזה שסיים הפסוק, 'יהי מאז הפקיד אותו בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה'. שתיכף התחיל הברכה לחול בנכסיו.

הרי אנו רואים שיכולים להמשיך על עצמנו מעין אותם ישועות שיעשה עמנו ה' אלוקינו בעתיד, ומעין אותם גאולות וישועות שיעזור לנו בקרוב. וכמו כן אנו יכולים לקדש עצמנו

שמחת הבר מצוה לבחור כמר אליהו מתתיהו נ"י
 בן ידידנו הרה"ח רבי פינחס דוד פיין הי"ו
 יום המישי פרשת וישב אור לכ"ב כסלו תשפ"ב

ותרוממך (משלי ד ה, ברכות מה.). כי עיקר
 לבטל עצת היצר הרע הוא הלימוד
 בדרך העיון והפלפול, לדבק מחשבתו
 בתורה, כדאיתא ברמב"ם ז"ל (סוף הל'
 איסור ביאה) אין היצר שולט אלא בלב
 פנוי מן החכמה. מתלה בעקבו, רומז
 על הזכרת יום המיתה, שהוא העקב
 וסוף של האדם. וכשראו זאת למעלה
 בשמי מרום, אז גירה עליו את הדוב,
 כי ידעו אשר יוכל לעמוד בניסיון,
 מחמת שחגר עצמו בכלי קרב, בכל
 מיני עצות כנגד היצר כדאמרן.

ידוע שבחור בר מצוה מקבל יצר טוב
 ביום שנהיה בו בן י"ג שנה, ואז
 מתחיל מלחמת היצר, לכן צריך הבחור
 הבר מצוה לדעת ולטכס עצה איך
 להתמודד במלחמה זו, וכמו שאמרנו
 העצה למלחמה זו הוא קריאת שמע
 ולימוד התורה והזכרת יום המיתה.

הנה בחור בר מצוה יכול להבין העצה
 של קריאת שמע וכן העצה של
 לימוד התורה, אולם להזכיר לו יום
 המיתה לבחור בר מצוה קצת קשה
 עליו, שהרי הוא צעיר לימים ויום
 המיתה נראה לו בעיניו די רחוק.

איתא במדרש (בר"ר פז ג) כיון שראה
 יוסף עצמו מושל, התחיל
 ממשמש בעיניו ומסלסל בשערו ומתלה
 בעקבו, לפיכך גירה עליו את הדוב. והנה
 לפלא איך אמרו חז"ל בן על יוסף הצדיק.

וזקה"ק בספרו אמרי נועם מכאן דברי
 המדרש, על פי מה שאמרו
 חז"ל (ברכות ה.) לעולם ירגיז אדם יצר
 טוב על יצר הרע שנאמר (תהלים ד ה)
 רגזו ואל תחטאו. אם נצחו מוטב, ואם
 לאו יעסוק בתורה, שנאמר אמרו
 בלבבכם, אם נצחו מוטב, ואם לאו יקרא
 קריאת שמע, שנאמר על משכבכם, אם
 נצחו מוטב, ואם לאו יזכור לו יום
 המיתה, שנאמר ודומו סלה.

וזהו כיון שראה עצמו מושל ויושב
 בטובה, ירא לנפשו מהיצר הרע,
 בפרט במצרים מקור הטומאה. על כן
 נתן עצות בנפשו. וזהו ממשמש בעיניו,
 רומז על קריאת שמע על דרך שאמרו
 חז"ל (שם יג:) ברבינו הקדוש כשהיה
 קורא קריאת שמע העביר ידו על
 עיניו. מסלסל בשערו רומז על לימוד
 התורה, על דרך (הגיגה י.) כהררים
 התלויה בשערה. ועל דרך סלסלה

השם של הבחור הבר מצוה הוא כבר מתחיל לפחד.

אליהו הוא השם של אליהו הנביא שיבוא לבשרינו על ביאת המשיח.

ובן נקרא מתתיהו על שם מתתיהו כהן גדול, בגלל שהברית שלו היה בחנוכה, ראיתי היום שהראשי תיבות של משיח, הוא מ'דליקין ש'מונת י'מי ח'נוכה, הרי אנו רואים שגם בשמו מתתיהו נרמזו הענין שקרובה לבוא הסוף של היצר הרע.

יעזר השי"ת שיוכה הבחור הבר מצוה אליהו מתתיהו הלוי לגדול בתורה וחסידות עם יראת שמים טהורה, ולנצח במלחמתו עם היצר הרע, ושיזכה רבי פינחס דוד לראות ממנו ומכל יוצ"ח מלוא חפניים נחת דקדושה, ויזכו הסבים שהנני מכירם כבר הרבה שנים, הרה"ח רבי מרדכי אהרן פיין שהגיע במיוחד מחוץ לארץ להשתתף בשמחה זו, וגם הרה"ג רבי גיל ציון אייזנבך וכל המשפחות לראות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח, וזוכה כולנו להשתתף ביחד בשמחות, עדי נוכה לראות העבודה של הדלקת הנרות בבית המקדש, בביאת גוא"צ בב"א.

[ובדרך אגב, שמעתי שפעם נכנס חתן לאדמו"ר בעל האמרי חיים מוויזניץ זצ"ל, והאמרי חיים איחל לו 'שיבה טובה', החתן הסתכל עליו בתדהמה, כי בדרך כלל מאחלים שיבה טובה ליהודי מבוגר ולא לחתן צעיר לימים, אמר לו האמרי חיים מדוע לא תבין, הראשי תיבות של 'שיבה טובה' הוא ש'פע ב'רכה ה'צלחה, החתן שאל מה זה ה-י', ענה לו האמרי חיים, 'זאלסט זיין א גוטער איד' (שתהיה יהודי טוב).]

אלא י"ל לפי מה שכבר אמרתי פעם ש'זיכור לו יום המיתה', הכוונה הוא לא להזכיר לאדם המתמורד עם יצרו הרע את יום המיתה שלו, אלא הכוונה שזיכור לו, הכוונה להיצר הרע, שהנה עוד מעט יגיע הסוף שלו, כמו שאמרו חז"ל (סוכה נב.) לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו, ואת זה העצה יכול הבחור הבר מצוה להשתמש כנגד היצר הרע שהנה בקרוב יעבור ויתבטל מהעולם אותו היצר הרע, וא"כ למה ישמע כעת בקולו.

חתן בר מצוה נקרא אליהו מתתיהו, שני השמות אלו רומזים על ימות המשיח, שאז יהיה הסוף של היצר הרע, וכשהיצר הרע רק שומע

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ד שמואל לייטנר שליט"א
לדגל שמחת אידוסי בנו היקר החתן ישראל נ"י
עב"ג למזל טוב ובשעטומ"צ
יזכו לבנות בית נאמן בישראל,
ושהזיווג יעלה יפה יפה,
ושיהיה בנין עדי עד, קשר של קיימא,
דורות ישרים ומבורכים בבדיות גופא ונהודא מעליא.